

сърбите имали спречкване с турците за погранични случки и за белградския турски гарнизон, та били наклонни да приемат решението на бжлгарския сжбор в Букурещ.

Ала през априлия, когато избраната депутация от сжбора потеглила за Бялград, хората на Раковски прецапали Дунава с оржжие на рамо и се намжкнали в бжлгарските планини.

Четата на Панайот Хитов и Филип Тотю. — Раковски неодобрявал нито мемоара на Касабовия комитет до султана за сжединение на Турция с автономна Бжлгария, нито решението на сжбора за сжединение на Бжлгария и Сжрбия в едно югославянско царство, защото не виждал да излезе за Бжлгария никакво добро от тия сжюзи. Той вярвал само в едно, че свободата се добива с оржжие в ржка от самите покорени народи. „Народа сам трябва да извоюва свободата си“, думал Раковски. За това той упжтвал войводите, какво да правят, кога минат в Бжлгария, заклевал ги да не губят време за лични отмжщения, а да преследват главната цел — общо вжзбуждане на народа.

Вместо кроените 10 чети, приготвили се две. Едната под воеводството на Панайот Хитов, а другата под онова на Филип Тотю. Всяка чета сжстояла от 30 — 40 души юнаци. Нашия юнак Васил Иванов пожелал да иде с Панайота Хитов, който го избрал зарад смелостта и пжргавината му за знаменосец. Това било голямо отличие за бившия дя-